ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Radana Malíka a soudkyň Mgr. Daniely Zemanové a JUDr. Barbary Pořízkové v právní věci **žalobkyně: STAOPRA a.s., "v likvidaci"**, se sídlem Ocelářská 35/1354, Praha 9, proti **žalovanému: Finanční ředitelství v Praze**, se sídlem Žitná 12, Praha 2, proti rozhodnutím žalovaného ze dne 6. 11. 2006, č. j. 8660/06-1200-204474, č. j. 8661/06-1200-204474, č. j. 8662/06-1200-204474 a č. j. 8663/06-1200-204474, v řízení o kasační stížnosti žalovaného proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 29. 9. 2009, č. j. 8 Ca 19/2007 - 70,

takto:

Rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 29. 9. 2009, č. j. 8 Ca 19/2007 - 70, **se zrušuje** a věc **se vrací** tomuto soudu k dalšímu řízení.

Odůvodnění:

Žalovaný (dále jen „stěžovatel") napadl kasační stížností v záhlaví označený rozsudek Městského soudu v Praze (dále jen „městský soud"), kterým byla zrušena jeho čtyři rozhodnutí ze dne 6. 11. 2006, č. j. 8660/06-1200-204474, č. j. 8661/06-1200-204474, č. j. 8662/06-1200-204474 a č. j. 8663/06-1200-204474. Stěžovatel před městským soudem napadenými rozhodnutími zamítl odvolání žalobkyně proti dodatečným platebním výměrům vydaným Finančním úřadem v Benešově, jimiž byla žalobkyni doměřena daň z příjmů právnických osob za zdaňovací období od 1. 1. 1999 do 31. 12. 1999 ve výši 354 200 Kč, za zdaňovací období od 1. 1. 2000 do 31. 12. 2000 ve výši 84 630 Kč, za zdaňovací období od

1. 1. 2001 do 31. 12. 2001 ve výši 41 000 Kč a za zdaňovací období od 1. 1. 2002 do 31. 12. 2002 ve výši 54 250 Kč.

Městský soud v odůvodnění svého rozsudku uvedl, že plná moc ze dne 30. 1. 2004 udělená daňovému poradci Ing. T. G. (dále jen „zástupce žalobkyně“) ze strany žalobkyně je omezenou plnou mocí. Zástupce žalobkyně byl plnou mocí zmocněn k zastupování mj. ve všech věcech daní, odvodů, poplatků a jiných podobných plateb, jakož i ve věcech, které s daněmi přímo souvisejí. Plná moc se dle jejího znění výslovně nevztahuje pouze na úkony směřující k vyměření spotřebních daní, daně k ochraně životního prostředí a jednotlivé úkony dle § 51 zákona č. 337/1992 Sb., o správě daní a poplatků, ve znění účinném v rozhodné době (dále jen „zákon o správě daní a poplatků“). Městský soud konstatoval, že rozsah plné moci je v ní výslovně vymezen, nemůže jít o neomezenou plnou moc ve smyslu ust. § 10 odst. 3 zákona o správě daní a poplatků. Dle městského soudu tedy měl stěžovatel doručovat dle § 17 odst. 7 zákona o správě daní a poplatků nejen zástupci žalobkyně, ale také žalobkyni. Městský soud pak konstatoval, že ze žaloby je zřejmé, že žalobkyně byla o rozhodnutích stěžovatele informována dne 8. 1. 2007, městský soud tak má za to, že rozhodnutí stěžovatele byla žalobkyni tímto způsobem doručena. Městský soud s odkazem na protokol o ústním jednání ze dne 20. 10. 2003, č. j. 85152/03/021930/2518, konstatoval, že zahájení daňové kontroly za zdaňovací období let 1999 až 2002 bylo žalobkyni oznámeno dne 20. 10. 2003. Oznámení zahájení daňové kontroly je úkon správce daně směřující k vyměření daně nebo jejímu dodatečnému stanovení, který dle § 47 odst. 2 zákona o správě daní a poplatků přerušuje běh prekluzivní lhůty pro vyměření či doměření daně. Z důvodu zahájení daňové kontroly nešlo daň vyměřit a doměřit nově až po 31. 12. 2006. Městský soud konstatoval, že rozhodnutí stěžovatele byla žalobkyni doručena až 8. 1. 2007, nabyla tedy právní moci po uplynutí prekluzivní lhůty k vyměření a doměření daně, nezbylo mu než žalobou napadená rozhodnutí pro nezákonnost zrušit. Městský soud poté uvedl, že když shledal klíčovou námitku prekluze důvodnou, ostatními námitkami uplatněnými v žalobě se již nezabýval.

Stěžovatel napadl rozsudek městského soudu kasační stížností, ve které namítl, že předmětnou plnou moc není možno považovat za omezenou. Podle stěžovatele nelze akceptovat výklad městského soudu a není možno jen z faktu, že plná moc obsahuje negativní výčet úkonů, na které se nevztahuje, okamžitě hodnotit plnou moc jako neomezenou. Stěžovatel zaujal názor, že je nutno plnou moc posuzovat z hlediska věcné působnosti orgánu, který řízení vede a vůči němuž je plná moc uplatněna, a z hlediska předmětu řízení. Dle stěžovatele vyloučení úkonů směřujících k vyměření spotřebních daní a daně k ochraně životního prostředí ze zmocnění nemůže nikterak omezit zástupce žalobkyně v úkonech, které za žalobkyni činí v řízení o dani z příjmů právnických osob. Spotřební daně a daně k ochraně životního prostředí totiž nebyly předmětem řízení. V předmětném řízení se dle stěžovatele nemohl uplatnit ani § 51 zákona o správě daní a poplatků, protože žalobkyně nebyla v postavení poplatníka daně z příjmů vybírané srážkou

ani v postavení plátce daně z příjmů vybírané srážkou. Omezení výslovně v plné moci uvedená tedy nemohla nikterak zúžit rozsah zastupování v řízení před stěžovatelem, nelze tedy na plnou moc pohlížet jako na omezenou. Stěžovatel tak vyvodil, že v řízení bylo třeba doručovat jen zástupci žalobkyně a vzhledem k tomu, že žalobou k městskému soudu napadená rozhodnutí byla zástupci žalobkyně doručena dne 20. 11. 2006, nabyla právní moci před prekluzí práva daň vyměřit či doměřit.

Žalobkyně ve vyjádření ke kasační stížnosti uvedla, že s kasační stížností nesouhlasí. Žalobkyně uvádí, že v případě, že by Nejvyšší správní soud shledal kasační stížnost důvodnou, trvá na tom, že rozhodnutí stěžovatele měla být doručena jak žalobkyni, tak jejímu zástupci, a to dle zásady v pochybnostech ve prospěch. Žalobkyně dále uvedla, že v průběhu daňové kontroly a v okamžiku jejího ukončení byla vyžadována přítomnost jak zástupce žalobkyně, tak jejího předsedy představenstva, následně byly dodatečné platební výměry doručovány jak žalobkyni, tak jejímu zástupci. Žalobkyně předpokládala tento postup i co se týče rozhodnutí o odvolání proti těmto platebním výměrům ze strany stěžovatele. Dle žalobkyně to byl Finanční úřad v Benešově a stěžovatel, kdo svým postupem vytvořili možnost pochybností žalobkyně o správnosti postupu doručování, a tato skutečnost by jí neměla jít k tíži. Žalobkyně dále poukázala na to, že daňová kontrola byla ve světle nálezu Ústavního soudu ze dne 26. 2. 2008, sp. zn. I. ÚS 1169/07, ve vztahu k zdaňovacímu období roku 1999 zahájena po prekluzi práva vyměřit a doměřit daň.

Nejvyšší správní soud nejprve posoudil formální náležitosti kasační stížnosti a konstatoval, že kasační stížnost je podána včas, jde o rozhodnutí, proti němuž je kasační stížnost přípustná, a za stěžovatele vystupuje v řízení o kasační stížnosti jeho zaměstnanec s vysokoškolským právnickým vzděláním. Důvod kasační stížnosti odpovídá důvodu podle § 103 odst. 1 písm. a) zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“). Zdejší soud přezkoumal napadený rozsudek městského soudu v rozsahu kasační stížnosti a v rámci uplatněných důvodů, zkoumal při tom, zda napadený rozsudek netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 2 a odst. 3 s. ř. s.), a dospěl k závěru, že kasační stížnost je důvodná.

Nejvyšší správní soud po posouzení formálních náležitostí kasační stížnosti zkoumal, zda v projednávané věci nedošlo k prekluzi práva daň vyměřit či doměřit dle § 47 zákona o správě daní a poplatků. Z judikatury Ústavního soudu (např. nález ze dne 26. 2. 2008, sp. zn. I. ÚS 1169/07, a nález ze dne 30. 3. 2009, sp. zn. IV. ÚS 2701/08) plyne, že k tomuto přezkumu jsou soudy ve správním soudnictví povinny z úřední povinnosti bez ohledu na skutečnost, zda byla nebo nebyla prekluze namítána. Ve svém vyjádření ke kasační stížnosti navíc žalobkyně upozorňuje, že dle jejího názoru došlo k prekluzi práva daň vyměřit či doměřit za zdaňovací období roku 1999. Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že v

projednávané věci právo vyměřit či doměřit daň z příjmů právnických osob za zdaňovací období od 1. 1. 1999 do 31. 12. 1999 neprekludovalo. Výzvou k odstranění pochybností o údajích v daňovém přiznání dle § 43 zákona o správě daní a poplatků ze dne 18. 7. 2000, č. j. 56248/021910/0377, bylo žalobkyni sděleno, že na jejím daňovém přiznání k dani z příjmů právnických osob za zdaňovací období roku 1999 chybí podpis osoby oprávněné podat daňové přiznání a k přiznání nebyly přiloženy povinné přílohy. Výzva byla doručena 27. 7. 2000. Výzva dle § 43 zákona o správě daní a poplatků je úkon, který způsobuje přerušení běhu prekluzivní lhůty dle § 47 odst. 2 zákona o správě daní a poplatků (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 4. 2005, č. j. 2 Afs 69/2004 - 52, a ze dne 27. 1. 2011, č. j. 1 Afs 108/2010 - 75). Daň z příjmů právnických osob za zdaňovací období roku 1999 tak v daném případě nebylo nově možno na základě § 47 odst. 2 zákona o správě daní a poplatků vyměřit či doměřit po 31. 12. 2003. Daňová kontrola zahájená dne 20. 10. 2003 tak byla za uvedené zdaňovací období zahájena v rámci prekluzivní lhůty k vyměření či doměření daně. V rámci prekluzivní lhůty k vyměření či doměření daně byla tato daňová kontrola zahájena u daně z příjmů právnických osob i za zdaňovací období od 1. 1. 2000 do 31. 12. 2000, od 1. 1. 2001 do 31. 12. 2001 a od 1. 1. 2002 do 31. 12. 2002. Lhůta pro vyměření či doměření daně za uvedená zdaňovací období by skončila dnem 31. 12. 2003 pro zdaňovací období od 1. 1. 2000 do 31. 12. 2000 (pro zbylá období dnem 31. 12. 2004 resp. 31. 12. 2005). Při hodnocení počátku prekluzivních lhůt vyšel Nejvyšší správní soud z výkladu ust. § 47 odst. 1 zákona o správě daní a poplatků učiněného v nálezu Ústavního soudu ze dne 2. 12. 2008, sp. zn. I. ÚS 1611/07, a usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 1. 2011, č. j. 5 Afs 15/2009 - 122, tak, aby ve světle výkladu zastávaného Ústavním soudem nebyla výslovná tříletá promlčecí lhůta prodloužena na čtyřletou. Daňová kontrola zahájená dne 20. 10. 2003 přerušila běh prekluzivní lhůty u všech posuzovaných zdaňovacích období a nově by nastala prekluze dle § 47 odst. 2 zákona o správě daní a poplatků dnem 31. 12. 2006. Rozhodnutí stěžovatele byla řádně doručena dnem 20. 11. 2006 zástupci žalobkyně, kdy nabyla i právní moci, takže daň byla doměřena v rámci zákonem předvídané prekluzivní lhůty. V posuzované věci měla žalobkyně zástupce s neomezenou plnou mocí pro celé řízení (k rozsahu plné moci se Nejvyšší správní soud vyjadřuje níže), dle § 17 odst. 7 zákona o správě daní a poplatků se tedy doručovalo jen zástupci žalobkyně. Prekluze práva daň vyměřit či doměřit proto nenastala u žádného z posuzovaných zdaňovacích období daně z příjmů právnických osob.

Nejvyšší správní soud přisvědčil námitce stěžovatele, že v dané věci je žalobkyní udělená plná moc neomezenou plnou mocí. Plnou mocí ze dne 30. 1. 2004 byl zástupce žalobkyně zmocněn k tomu, aby ji „*zastupoval ve všech věcech daní, odvodů, poplatků a jiných podobných plateb, jakož i ve věcech, které s daněmi přímo souvisejí, ve věcech účetnictví a v dalších otázkách souvisejících s předmětem podnikání.* […] *Plná moc se výslovně nevztahuje pouze na úkony směřující k vyměření spotřebních daní, daně k ochraně životního prostředí a jednotlivé úkony dle*

§ 51 zákona 337/1992 Sb., o správě daní a poplatků, ve znění pozdějších předpisů. Tato plná moc neomezuje zmocnitele činit jednotlivé úkony (podání) v běžných záležitostech.“ (citováno z plné moci ze dne 30. 1. 2004). Nejvyšší správní soud při posuzování plné moci vyšel ze svých rozsudků ze dne 26. 2. 2009, č. j. 9 Afs 38/2008 - 116 a č. j. 9 Afs 39/2008 - 117, v nichž v obdobné věci uvedl: „*Dle textu plné moci je její obsah zúžen pouze o úkony směřující k vyměření spotřebních daní, daně k ochraně životního prostředí a jednotlivé úkony dle § 51 zákona o správě daní a poplatků. Předmětné řízení, v němž byla plná moc udělena a správci daně předložena, se však týkalo pouze daně z přidané hodnoty a rozsah udělené plné moci je nutno zkoumat ve vztahu k řízení o této dani. V úkonech prováděných v řízení o dani z přidané hodnoty zmocnění nijak omezeno nebylo, neboť v něm nelze činit žádné úkony ve věcech spotřebních daní, daní k ochraně životního prostředí, ani dle § 51 zákona o správě daní a poplatků. Ustanovení, že plná moc neomezuje zmocnitele (žalobkyni) činit jednotlivé úkony v běžných záležitostech, taktéž nepředstavuje přesné vymezení rozsahu plné moci pro zmocněnce, pouze neomezuje případné jednání zmocnitele, což z povahy věci ani nelze vyloučit. Ustanovení § 10 odst. 5 zákona o správě daní a poplatků výslovně předpokládá situace, kdy v řízení jedná daňový subjekt i zástupce jím zmocněný, v případě rozporu jejich projevů ukládá správci daně respektovat jednání daňového subjektu. Lze tedy konstatovat, že plná moc udělená žalobkyní* [...] *jejímu zástupci neobsahuje v řízení o dani z přidané hodnoty žádné omezení či směrnice pro jednání zmocněnce, není ani přesně vymezen její rozsah, a proto se jedná o plnou moc neomezenou.* Ve výše citovaných věcech Nejvyšší správní soud posuzoval plnou moc v řízení před správcem daně o dani z přidané hodnoty, v nyní projednávané věci jde o řízení o dani z příjmů právnických osob, závěry citovaných rozhodnutí jsou ovšem plně aplikovatelné i v nyní projednávané věci. Vyjmutí úkonů v řízení směřujících k vyměření spotřebních daní a daně k ochraně životního prostředí nemůže rozsah plné moci v řízení o dani z příjmů právnických osob jakkoli omezit. Co se týče omezení ve vztahu k úkonům podle § 51 zákona o správě daní a poplatků, je třeba konstatovat, že v řízení o dani z příjmů právnických osob nepřichází v úvahu ani aplikace ust. § 51 zákona o správě daní a poplatků. Úkony dle § 51 odst. 1 a 2 zákona o správě daní a poplatků se nedějí před správcem daně. Ust. § 51 odst. 3 až 5 zákona o správě daní a poplatků se již týkají řízení před správcem daně. Řízení o stížnosti podle § 51 zákona o správě daní a poplatků před správcem daně a řízení o dani z příjmů právnických osob jsou dvě odlišná řízení, jsou jinak zahajována, jejich předmět je odlišný, mohou se lišit konkrétním okruhem osob zúčastněných na řízení, každé z řízení je zakončeno jiným rozhodnutím, mají odlišná pravidla určení místní příslušnosti správce daně. Řízení o stížnosti dle § 51 zákona o správě daní a poplatků před správcem daně je zahájeno podáním stížnosti, řízení o dani z příjmů právnických osob je zahájeno dle § 21 odst. 1 zákona o správě daní a poplatků podáním daňového přiznání, případně vyrozuměním daňového subjektu o prvním úkonu, který vůči němu v daňovém řízení správce daně nebo jiné osoby, o nichž to zákon stanoví, učinili. Předmětem řízení o stížnosti dle § 51 zákona o správě daní a poplatků před správcem daně je prověření správnosti postupu plátce srážkové daně při sražení daně. Předmětem

řízení o dani z příjmů právnických osob je stanovení daňové povinnosti ohledně této daně. Každé z těchto řízení je navíc zakončeno i samostatným rozhodnutím. Místní příslušnost správce daně v řízení o dani z příjmů právnických osob se řídí § 4 odst. 1 až 4 zákona o daních z příjmů, místní příslušnost správce daně ohledně stížnosti dle § 51 zákona o správě daní a poplatků se řídí § 51 odst. 3 a § 4 odst. 9 a 10 zákona o správě daní a poplatků. Nebude proto výjimečné, že tato obě tato řízení týkající se konkrétní právnické osoby nebudou probíhat před totožným územím finančním orgánem. Uvedená řízení se nemusí překrývat ani časově vzhledem k lhůtám v § 51 odst. 1 až 3 zákona o správě daní a poplatků. Jak bylo výše uvedeno, úkony dle § 51 zákona o správě daní a poplatků není možno v řízení o dani z příjmů právnických osob uplatnit, protože řízení o stížnosti dle § 51 zákona o správě daní a poplatků a řízení o dani z příjmů právnických osob jsou dvě odlišná řízení a úkony dle § 51 odst. 1 a 2 zákona o správě daní a poplatků se neodehrávají před správcem daně, nemohou tedy zasahovat do řízení o dani z příjmů právnických osob, které se před správcem daně vede.

Pro úplnost Nejvyšší správní soud uvádí, že postup plátce podle § 51 odst. 2 zákona o správě daní a poplatků či rozhodnutí o stížnosti ze strany správce daně podle § 51 odst. 4 a 5 zákona o správě daní a poplatků, kdyby v daném případě byly podmínky pro jejich aplikaci a kdyby k nim došlo, by mohly mít u stěžovatele v řízení o dani z příjmů právnických osob vliv jen do placení daně (na výši daňového přeplatku či nedoplatku u této daně), nikoli ovšem na výši daňové povinnosti, a ještě jen pro příjmy dle § 36 odst. 6 písm. a) zákona č. 586/1992 Sb., o daních z příjmů, ve znění účinném v rozhodné době (dále jen „zákon o daních z příjmů“). V projednávaných zdaňovacích obdobích (tj. roky 1999, 2000, 2001 a 2002) se do základu daně z příjmů právnických osob nezahrnovaly příjmy, z nichž byla daň vybírána zvláštní sazbou podle § 36 odst. 2 zákona o daních z příjmů u poplatníků uvedených v § 23 odst. 4 písm. a) zákona o daních z příjmů kromě úrokových příjmů vymezených v § 36 odst. 6 písm. a) zákona o daních z příjmů. Úrokové příjmy dle § 36 odst. 6 písm. a) zákona o daních z příjmů se tedy zahrnovaly do základu daně z příjmů právnických osob u poplatníků uvedených v § 23 odst. 4 písm. a) zákona o daních z příjmů. U úrokových příjmů vymezených v § 36 odst. 6 písm. a) zákona o daních z příjmů by oprava chyby v postupu plátce dle § 51 zákona o správě daní a poplatků měla vliv jen na výši sražené daně, která se započítává na celkovou daňovou povinnost, a tím na výši přeplatku či nedoplatku u této daně, nikoli však na celkovou výši této daňové povinnosti, která by byla stále stejná bez ohledu na aplikaci postupů předvídaných § 51 zákona o správě daní a poplatků. Ostatní příjmy podle § 36 odst. 2 zákona o daních z příjmů se u poplatníků uvedených v § 23 odst. 4 písm. a) tohoto zákona nezahrnovaly do základu daně, uplatnění postupů podle § 51 zákona o správě daní a poplatků by proto u nich nemělo vliv na řízení o dani z příjmů právnických osob. Z uvedeného plyne, že aplikace § 51 zákona o správě daní a poplatků mohla mít za právní úpravy účinné v rozhodné době za určitých okolností vliv jen na výši sražené daně, která se započítává na celkovou daňovou povinnost u daní z příjmů právnických osob v

rámci posuzovaného řízení před správcem daně o daních z příjmů právnických osob. Výši takto již sražené daně lze upravovat na základě ust. § 51 zákona o správě daní a poplatků, nikoli v řízení o dani z příjmů právnických osob.

Lze tedy uzavřít, že omezení uvedená v posuzované plné moci nemohla nikterak zúžit rozsah zmocnění v řízení o dani z příjmů právnických osob, uvedená plná moc je tedy pro řízení o dani z příjmů právnických osob plnou mocí neomezenou ve smyslu § 10 odst. 3 zákona o správě daní a poplatků. Rozhodnutí stěžovatele v dané věci bylo třeba doručovat dle § 17 odst. 7 zákona o správě daní a poplatků pouze zástupci žalobkyně, protože žalobkyně měla v předmětném řízení zástupce s neomezenou plnou mocí. Vzhledem k tomu, že městský soud dospěl k opačným závěrům, zatížil své rozhodnutí nezákonností spočívající v nesprávném posouzení právní otázky [§ 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s.].

Ve vyjádření ke kasační stížnosti žalobkyně uvádí, že i v případě, že by Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že plná moc je v daném případě neomezená, mělo být doručováno jak žalobkyni, tak jejímu zástupci. Uvedený závěr žalobkyně vyvozuje z faktu, že platební výměry, jež byly odvoláním ke stěžovateli napadeny, byly doručovány jak žalobkyni, tak jejímu zástupci, a že v průběhu, ale především v závěru daňové kontroly byla vyžadována přítomnost jak zástupce žalobkyně, tak jejího statutárního orgánu. Dle mínění žalobkyně to byl stěžovatel a správce daně, kdo svým postupem vytvořil možnost pochybností žalobkyně o správnosti postupu doručování. S uvedenou argumentací se Nejvyšší správní soud nemůže ztotožnit. Ve skutečnosti, že správce daně nad rámec své zákonné povinnosti doručil kromě zástupci žalobkyně, což byla jeho povinnost, také žalobkyni samotné, k čemuž povinen nebyl, nelze spatřovat žádnou nezákonnost. Žalobkyni tímto postupem na právech nikterak nezkrátil, spíše naopak. Tento postup ovšem nemohl založit povinnost doručovat jak zástupci žalobkyně, tak žalobkyni i v budoucnosti, protože pro každé jednotlivé doručování je nutné vyjít z § 17 odst. 7 zákona o správě daní a poplatků. Pokud žalobkyně uvádí, že to byl stěžovatel a správce daně, kdo svým postupem vytvořil možnost pochybností žalobkyně o správnosti postupu doručování, je nutno poznamenat, že znění plné moci, a tedy i skutečnost, zda jde o plnou moc omezenou či neomezenou, od čehož se odvíjí doručování, bylo plně v dispozici žalobkyně a jejího zástupce. Jsou to tedy především žalobkyně a její zástupce, kdo by měli mít jasno v otázce, zda je plná moc omezená nebo neomezená, a v otázce doručování, protože právě od jimi zvoleného rozsahu zmocnění se uvedené skutečnosti odvíjí. Nelze přisuzovat pochyby o doručování na straně žalobkyně správci daně, pokud to byla právě žalobkyně a její zástupce, kteří svým projevem vůle určili, jak se bude doručovat.

Na základě výše uvedených skutečností, že městský soud nesprávně posoudil povahu plné moci a otázku doručování rozhodnutí stěžovatele, Nejvyšší správní soud kasační stížností napadené rozhodnutí městského soudu dle § 110 odst. 1 s. ř. s. zrušil a věc vrátil městskému soudu k dalšímu řízení. Městský soud je v novém

řízení dle § 110 odst. 3 s. ř. s. vázán právním názorem Nejvyššího správního soudu, že v daném případě posuzovaná plná moc je plnou mocí neomezenou ve smyslu § 10 odst. 3 zákona o správě daní a poplatků a že dle § 17 odst. 7 zákona o správě daní a poplatků se žalobou k městskému napadená rozhodnutí stěžovatele doručují jen zástupci žalobkyně.

O náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti rozhodne dle § 110 odst. 2 s. ř. s městský soud v dalším řízení.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 31. března 2011

JUDr. Radan Malík
předseda senátu